

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ζ
ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΡΜΑΙΝ

„Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ...”

ZAK. — Μὲ περιμένει ἡ γυναίκα μου!...

(Ἡ σκηνὴ σ' ἓνα μπάρ τῆς Μονμάρτρης)

ΤΟΤΟΣ.— Λοιπὸν, τί λὲς, Ζάκ; Θὰ πιούμε ἀκόμα ἓνα οὐίσκου — τὸ τελευταῖο;...

ZAK.— Ἄ! ὄχι! ὄχι! Ἡ γυναίκα μου μὲ περιμένει σπίτι... Ἦ ἀνησυχῆ τώρα ἡ καυμένη...

ΜΑΞΙΜ.— Μὰ τί σοῦ ἦρθε νὰ παντρευτῆς, εὐλογημένο παιδί;

ZAK (παίρνοντας σοβαρὸ ὕφος).— Ὑπάρχουν στὸν κόσμον προβλήματα, στὰ ὁποῖα δὲν θὰ δοθῆ ποτὲ μιὰ λύσις!...

ΤΟΤΟΣ.— Τὸ ἐπιχειρήμα σου εἶνε ἀκαταμάχητο! Μποροῦμε, μὲ φαίνεται, νὰ πιούμε εἰς ὑγείαν... τοῦ ἐπιχειρήματός σου!

ΜΑΞΙΜ.— Λαμπρὰ ἰδέα... (Φωνάζει): Γκαρσόν! Τρία οὐίσκου!

ZAK.— Μὰ, τί κάνετε τώρα... Ἐπρεπε νὰ θρῖσκωμαι σπίτι μου τέτοια ὥρα... Τὸ χρυσὸ μου θὰ ἔχη μελαγχολήσει μόνο του... (Εἶνε ἐτοιμὸς νὰ κλάψῃ... ἀπὸ τὸ μεθύσι του!)

ΤΟΤΟΣ.— Ποτὲ δὲν εἶνε ἀργὰ γιὰ νὰ σφίξῃ κανεὶς στὴν ἀγκαλιά του μιὰ ἀγαπημένη γυναίκα...

ΜΑΞΙΜ.— Τὰ φιλιὰ τῆς θὰ εἶνε πιὸ γλυκὰ, τώρα πού θὰ σὲ περιμένῃ μὲ ἀγωνία...

ZAK.— Ναι, ἔχετε δίκην, καλοῦ μου, ἀγαπημένοι μου, μοναδικοῦ μου φίλου!...

(Ἀδειάζει τὸ ποτήρι πὺ ἀφῆσε μπροστά του τὸ γκαρσόν)

ΤΟΤΟΣ.— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σὲ κατηγορήσῃ ἐπειδὴ παντρεύτηκες τόσο μικρὸς. Ἡ γυναίκα σου εἶνε ὑπέροχη!...

ΜΑΞΙΜ.— Θεσπεσία!...

ΤΟΤΟΣ.— ...Ζωντανὸ ἀριστούργημα τῆς φύσεως!...

ΜΑΞΙΜ.— ...Μάλαμα!...

ΤΟΤΟΣ.— ...Διαμάντι!...

ZAK (μὲ δακρυσμένα μάτια).— Σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια... Πρέπει νὰ πιούμε στὴν ὑγεία τῆς Λίζας μου! (Φωνάζει): Γκαρσόν! τρία ἀκόμη, παρακαλῶ!... (Ἡ παραγγελία ἔρχεται ἀμέσως).

ΜΑΞΙΜ.— Στὴν ὑγεία τῆς τελειότερας συζύγου τοῦ κόσμου!

ΤΟΤΟΣ.— Στὴν ὑγεία ἑνὸς ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ!

ZAK.— Στὴν ὑγεία τοῦ ἀγγέλου μου! (Ἀδειάζει τὸ ποτήρι καὶ σηκώνεται ὀρθίος): Ἐἶνε καιρὸς πειὰ νὰ πηγαίνω... Ἡ γυναίκα μου μὲ περιμένει!...

ΜΑΞΙΜ (τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ σακκάκι καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ξανακαθήσῃ).— Ἐἶ στάσου! πού πάς; Εἶνε ἡ σειρά μου τώρα νὰ κεράσω. Δὲν ἔχει μα καὶ μου!...

ΤΟΤΟΣ.— Καὶ ὕστερα θὰ παραγγείλω· κ' ἐγὼ ἄλλα τρία!...

ZAK.— Μὰ... μὲ περιμένει ἡ γυναίκα μου!...

Πρόσωπα

ZAK, 23 ἐτῶν. Φοιτητῆς, δῆθεν, τῆς νομικῆς.

ΜΑΞΙΜ, τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ τὸν Ζάκ. Φοιτητῆς, δῆθεν, καὶ αὐτὸς τῆς ἱατρικῆς.

ΤΟΤΟΣ, 24 ἐτῶν. Μοναχογιὸς ἑνὸς πλουσίου μπαμπᾶ. Δὲν ἐργάζεται καὶ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν πρόκειται νὰ ἐργασθῆ ποτὲ στὴ ζωὴ του.

ΜΑΞΙΜ.— Ἡ γυναίκα σου θὰ ἔχη φάει τώρα... Ἡ ὥρα εἶνε περασμένες δέκα... Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι πρέπει νὰ τιμηθῆς κ' ἐσὺ κάτι, πρὶν γυρίσης σπίτι... Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ πᾶς τέτοια ὥρα σπίτι νηστικός, γιὰτὶ θὰ θάλης τὴν γυναίκα σου στὸν κόπο νὰ ξαναστρώνη τραπέζι!...

ΤΟΤΟΣ.— Ἀπόψε ἡ σοφία ὁμιλεῖ διὰ τοῦ στόματος τοῦ Μαξίμ.

ΜΑΞΙΜ.— Ἐπειδὴ, λοιπὸν, πεινώ κ' ἐγὼ, προτείνω νὰ πᾶμε νὰ τιμηθῆσουμε κάτι στὸ «Ἀμπασαντέρ»... Ἀπόψε, μάλιστα, ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορά ἡ διάσημη μαύρη χορεύτρια Λαουλαλολαλί!...

ZAK.— Καλὰ! ...καὶ ἡ γυναίκα μου πού θὰ μὲ περιμένῃ;... Νομίζω ὅτι... (Δὲν πρόφτασε, ὅμως, νὰ πῆ τί νόμιζε. Ὁ Μαξίμ καὶ ὁ Τότης τὸν ἄρπαξαν σὰν δέμα καὶ τὸν μετέφεραν στὸ αὐτοκίνητο πού περιμένε ἔξω ἀπὸ τὸ μπάρ).

(Ἡ συνέχεια τῆς σκηνῆς στὸ ντάνσιγκ-ρεστωρὰν «Ἀμπασαντέρ»)

ΜΑΞΙΜ (τρώγοντας μὲ βουλιμία).— Ἡ κοτολέττες αὐτὲς λυώνουν στὸ στόμα!

ΤΟΤΟΣ (ἀπασχολημένος μὲ τὴν ἴδια ἐργασία).— Αὐτὸς ὁ ἀστακὸς μαγιονέζα εἶνε ποίημα!

ZAK (καταβροχθίζοντας μιὰ πιατέλλα μακαρόνια παραμερίζοντάς τὰ).— Ἀπόψε πεινούσα... Τὰ μακαρόνια αὐτὰ εἶνε ἐξάισια!...

ΜΑΞΙΜ.— Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς παράπονο ἀπὸ τὸ κρασί;

ZAK (μὲ μπουκωμένο στόμα).— Ὁ, ὄχι!...

ΤΟΤΟΣ.— Γκαρσόν! Φέρε μας δυὸ ἀκόμη μπουκάλια!...

Ἀπὸ τὸ ἴδιο: Πομμεραὶ 1926.

ZAK (βγάζοντας τὸ ρολόϊ του).— Μὰ ἡ ὥρα εἶνε ἀντεκάμισο... Πρέπει νὰ φύγω... Ἡ γυναίκα μου μὲ περιμένει!...

ΤΟΤΟΣ.— Δὲν θὰ φᾶς τὰ μακαρόνια σου;

ZAK.— Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ τ' ἀφῶσω... (Πέφτει καὶ πάλι μὲ τὰ μοῦτρα στὴν πιατέλλα): Μὰ δὲν θὰ πῶ ἄλλο κρασί... Σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας θὰ φύγω!...

ΜΑΞΙΜ.— Ζάκ! Λόγοι τιμῆς σοῦ ἐπιβάλλουν νὰ μείνης... Μὴ ξεχνᾷς ὅτι σὲ μισὴ ὥρα ἀρχίζουν τὰ νούμερα... Νομίζεις ὅτι μπορεῖς νὰ φύγῃς χωρὶς νὰ δῆς τὴν Λαουλαλολαλί;... Ἐσὺ, ἓνας παλῆος Παρισινὸς, θὰ διαπράξῃς τὸ ἐγκλημα νὰ μὴ παρακολούθησῃς τὸ ντεμποῦτο μιᾶς ξένης καλλιτέχνιδος;

ZAK.— Ναι, βέβαια, ἔχεις δίκην... Δὲν μπορῶ νὰ λείψω ἀπὸ τὴν πρεμιέρα. (Στὸ μετὰξὺ τὸ γκαρσόνι ἔχει φέρει τὰ δυὸ μπουκάλια κρασί!...)

ΤΟΤΟΣ.— Ἐξάλλου, Ζάκ, μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἡ γυναίκα σου θὰ ἔχη ἀσφαλῶς κοιμηθῆ τέτοια ὥρα... Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς τὴν ἀξίωσι νὰ σὲ περιμένῃ... Τὴ στιγμὴ αὐτὴ θὰ ροχαλίζῃ!...

ZAK.— Μὲ συγχωρῆς, ἡ γυναίκα μου δὲν ροχαλίζει!

ΤΟΤΟΣ.— Δὲν κατάλαβες, καυμένε, ὅτι αὐτὸ πού εἶπα ἦταν φραστικὸ σχῆμα;... Ἡ γυναίκα σου λοιπὸν, θὰ κοιμᾶται τώρα καὶ θὰ βλέπῃ ἔσένα στ' ὄνειρό της!...

ZAK.— Καὶ ἂν δὲν κοιμᾶται; Ἄν μὲ περιμένῃ μὲ ἀγωνία; Ἄν ἔχη τηλεφωνῆσῃ σ' ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα γιὰ νὰ μάθῃ μήπως μὲ πάτησε κανένα αὐτοκίνητο; Ἄν ἔκανε καμμιά ἀπόπειρα αὐτοκτονίας ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της; Πρέπει νὰ πηγαίνω... (Σηκώνεται ὀρθίος. Προσπαθεῖ δηλαδὴ νὰ σταθῇ ὀρθίος. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκεῖνη σβύνουν τὰ φῶτα, ἀνάθει ἓνας προβολεὺς καὶ ὁ μαίτρ ἀγγέλλει μὲ τὸ μεγάφωνο τὴν ἐμφάνισι τῆς διάσημης μαύρης χορεύτριας Λαουλαλολαλί!... Ὁ Ζάκ ξανακάθεται!...)

.....

(Ἰδιος σκηνικὸς διάκοσμος. Μὲ μιὰ μικρὴ διαφορὰ: ἡ ὥρα εἶνε δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Οἱ πελάτες ἔχουν φύγει καὶ τὰ γκαρσόνια ἄρχισαν νὰ μαζεύουν τὰ τραπέζια).

ZAK (καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ μάτια του ἀνοιχτά).— Ἡ γυναίκα μου μὲ περιμένει!... (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 51).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

(Συνέχεια από την σελίδα 41)

«Η γυναίκα μου με περιμένει... Θά της πάω σκνίπα στο μεθύσι!...»

ΜΑΞΙΜ.— Εί-είδδες πηπώς γίνεται ο ά-ά-άνθρωπος όταν μιμε-μεθύση;...

ΤΟΤΟΣ.— Ναι, βλέπω τὰ χάλια και τῶν δυό σας... (Παίρνει ένα τσιγάρο από την σιγαροθήκη του, θιάζει κι' ένα σπύρτο, θιάζει το σπύρτο στο στόμα του και τρίβει το τσιγάρο στο κουτί).

Τί διάβολο ἔχουν τὰ σπύρτα αὐτὰ και δὲν ἀνάβουν!

ΜΑΞΙΜ.— "Ε... ττί λέτε... Πάάάμε νά κοι-ι-ι-ιμηθοῦμε.

ΖΑΚ.— Νσί, πάμε... Ἡ γυναίκα μου με περιμένει...

(Ἵστερα ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας θρίσκονται και οἱ τρεῖς, χωῖς νά τὸ καταλάβουν πῶς, στο κάμπρε «Στάρ»...)

ΖΑΚ.— Ποῖος εἶπε τοῦ σωφὲρ νά μᾶς φέρη ἐδῶ;

ΤΟΤΟΣ.— Ξέρω κι' ἐγώ;

ΜΑΞΙΜ.— Οὔ-οὔ-οὔτε ἐγὼ δδδὲν ξέ-ξέ-ξέρω...

ΤΟΤΟΣ.— Μιά φορά, καλά εἶνε ἐδῶ.. "Ας πιοῦμε μιά σαμπάνια...

(Ἵρα 5η πρωινή. Τὰ γκαρσόνια τοῦ καμπρέ εἶχαν τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νά μεταφέρουν τοὺς τρεῖς φίλους... στο ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο.)

ΖΑΚ.— Ξημέρωσε ἡ μοῦ φαίνεται ὅτι ξημέρωσε;

ΤΟΤΟΣ.— Δὲν βλέπω καλά... Αὐτὸ τὸ δέντρο ἦρθε και στάθηκε μπροστά μου!...

ΜΑΞΙΜ.— Ζάκ... Ἡ γυ-γυ-γυναίκα σου θάάά σέ πε-πε-περιμένει!.. Θά ά-ά-άννησυχῆ...

ΖΑΚ.— Μπᾶ! Θά κοιμήθηκε τέτοια ὥρα... Δὲν θά με περιμένη πειά... "Εχω μιά ἔμπνευσι... Πάμε στο «Περροκέ» νά χορέψουμε λίγο και νά ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μας;

ΤΟΤΟΣ.— Ἀστειεύεσαι, βέβαια! Ἡ ὥρα εἶνε περασμένη! Πρέπει νά γυρίσης σπίτι σου... Ἡ γυναίκα σου θά σέ περιμένη!...

ΖΑΚ.— Ἡ γυναίκα μου; "Α, ναι, ἡ γυναίκα μου!...

(Κοιτάζει σ' ἄν ζαλισμένο ὄρνιθι).

Ἡ γυναίκα μου... Χι, χι, χι!... ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 13)

Νά μοῦ ψιθυρίζη λόγια ἐρωτικά, τρυφερά και παθητικά, ἄν νά εἶχε μπροστά του ἕνα δειλὸ κι' ἄθῶο κορίτσι...

Πῶς μποροῦσα νά κρατηθῶ και νά μὴν πέσω στὴν ἀγκαλιά του; Πῶς μποροῦσα νά μὴ γίνω δική του;...

Ζήσαμε ἔτσι ἕξη ὀλόκληρους μῆνες... Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ὠραία περίοδος τῆς ζωῆς μου... Ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη, οὔτε στὰ καλύτερα χρόνια τῆς νεότητός μου...

Μιά μέρα ὅμως κάποιος βαπόρι πέρασε ἀπὸ κεῖ και μᾶς πήρε! Τὸ μαγικὸ μου ὄνειρο εἶχε τελειώσει πειά.

Ἡ κ. Φάρνακλ ἔμεινε σιωπηλὴ μερικὲς στιγμές. "Επειτα πρόσθεσε με φωνὴ πού μόλις ἀκουγόταν:

— Δὲν ξέρω ἄν ἔκανα καλά, ἀγαπητὴ μου φίλη, πού σοῦ τὰ εἶπα ὄλ' αὐτά... Ἀλλὰ φταίει τὸ τηλεγράφημα πού ἔλαβα πρὸ ὀλίγου. Προέρχεται ἀπὸ ἐκεῖνον... Μοῦ θυμίζει ὅτι σήμερα εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ ναυαγίου, τοῦ εὐτυχισμένου, τοῦ εὐλογημένου ναυαγίου μας...

I. ΡΟΝΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

(Συνέχεια από την σελίδα 12)

τὴν παρηγοριά ὅτι ἐργάζεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἔνδοξης πατρίδος του...

Δὲν θέλουμε νά τελειώσουμε τὸ σημεῖωμα αὐτὸ χωρὶς νά σᾶς ἀναφέρουμε κι' ἕνα ἀνέκδοτο, πού χαρακτηρίζει ἐπιγραμματικώτατα τὴν ἀφέλεια τοῦ παλαιοῦ και νέου Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν:

Μιά μέρα, παρουσιάστηκε ἐνώπιόν του ἕνας ταπεινὸς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος ἤθελε νά παραπονεθῆ στὸν Ἀνώτατο Ἀρχοντα ἐπειδὴ τὸν ἔδωξε ὁ προϊστάμενός του ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Ὁ Ρουζβελτ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ ἐργάτης αὐτὸς δὲν εἶχε δίκιο και ὅτι ὁ ἐργοδότης του εἶχε λόγους σοβαροὺς γιὰ νά τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιό του.

— Καὶ τώρα, τί ζητᾶς ἀπὸ μένα; ρώτησε τὸν παραπονούμενο.

— Νά μοῦ θρήτε ἐργασία, κύριε Πρόεδρε!

— Ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπες, ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἤσουν συνεπὴς στὰ καθήκοντά σου... Δὲν μπορῶ, λοιπὸν, νά σοῦ κάνω τίποτα...

— Μᾶ, δούλεψα τέσσερα χρόνια στο ἐργοστάσιο αὐτό!... διαμαρτυρήθηκε ὁ ἐργάτης. Ὁ προϊστάμενος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νά με διώξῃ!...

— Κι' ἐγὼ δουλεύω τέσσερα χρόνια γιὰ τὴν Ἀμερική!

ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 28)

δες ψάρια, με τὴν ἔκρηξι τῆς δυναμίτιδος μέσα στὰ νερά, χαλοῦν τὸ γόνο ὀλόκληρων ἑκατομμυρίων ψαριῶν. «Μπομπο-παδῶροι» λέγονται οἱ δυναμιτιστὰ πού χρησιμοποιοῦν δυὸ και τρία φυσίγγια δυναμίτιδος μαζύ, τὴν λεγομένη «μπόμπα», γιὰ νά ψαρέψουν μιά μεγάλη ποσότητα ψαριῶν. «Τριτάκηδες» δὲ οἱ ψαράδες πού χρησιμοποιοῦν ἕνα τρίτον τοῦ φυσιγγίου δυναμίτιδος στο ψάρεμά τους.

Οἱ «μεγαλέμποροι» τοῦ λιμανιοῦ ἐπίσης εἶνε μιά φοβερὴ πληγὴ τοῦ Πειραιῶς. Αὐτοὶ ἔχουν μιά ἐνεσι γεμάτη ναρκοτικό πάντα στὴν τσέπη τους. Ὁ ναρκομανὴς λοιπὸν τοὺς πλησιάζει, τοὺς ριχνει στὴν τσέπη τὸ ἀντίτιμον τῆς «καρφωτῆς», τῆς ἐνέσεως δηλαδή, κ' Ἵστερα προχωρεῖ σέρνοντας τὰ ἔρωμικα κουρέλια του. Τότε ὁ «ἔμπορος» ταχύνει κι' αὐτὸς τὸ θῆμα του, πλησιάζει τὸν ναρκομανὴ και τοῦ καρφώνει τὴ σύριγγα στο κορμί του, ὅπου τύχει, πάνω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔρωμικα κουρέλια. Ἐπειτα ἐξακολουθεῖ νά προχωρῆ χωρὶς κανεὶς ν' ἀντιληφθῆ αὐτὴν τὴν ἀνατριχιαστικὴ σκηνή! Μετὰ ἀπὸ λίγο ὅμως ὁ ναρκομανὴς καθὼς θαδίζει, κυριεύεται ἀπὸ μιά φοβερὴ ὑπνηλία και σωριάζεται καταγῆς μέσα στὴ λάσπη...

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ «ἔμποροι τοῦ θανάτου» εἶχαν κάποτε τὸ «στρατηγεῖο» τους σ' ἕνα σαπισμένο καράβι στὶς παλῆς δεξαμενές. Ἡ ἀστυνομία ὅμως τοὺς ἀνακάλυψε και τοὺς κυνηγήσε. Κι' ἔτσι σήμερα περιωρίσθηκαν νά κάνουν δουλειές τοῦ ποδαριοῦ στο λιμάνι και στὴν πλατεία Ἴπποδαμείας...

Οἱ ἄνθρωποι πάλι με τὶς «τρεις δακτυλίθρες και τὴν φακή» εἶνε παρόμοιοι με τοὺς «παπατζῆδες». Ζητοῦν ἀπὸ τὸ θῆμα τους νά τοὺς θρῆ τὴν φακή πού τὴν ἔχουν σκεπάσει με μιά δακτυλίθρα. Καὶ μ' αὐτὸ τὸν ἄπλο ὅσο και σατανικὸ τρόπο κατορθώνουν νά «ξαφρίζουν» τὸ θῆμα τους.

Τέλος ἔρχονται οἱ «βασιλεῖς τῶν σπηλαίων» τῆς Πειραιῆς, τῆς Καστέλλας και τοῦ Τουρκολίμανου, πού εἶνε οἱ ἄλητες κ' οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ἕνα σκοτεινὸ παρελθόν. Ἐκεῖ μέσα καταφεύγουν μόλις ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος γιὰ νά ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ δρᾶσι τους. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς μαζεῦει ἡ ἀστυνομία και τοὺς στέλνει στὴ φυλακή.

Καθὼς βλέπετε, ὁ ὑπόκοσμος τοῦ Πειραιῶς εἶνε ἐξ ἴσου σκοτεινὸς και περιέργος ὅπως ἀκριβῶς ὁ ὑπόκοσμος τῆς Μασσαλίας ἢ τοῦ Ἀμβούργου. Μᾶ ἡ ἀστυνομία λιμένος κανεὶ ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νά περιορίζη τὴν δρᾶσι τους.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 48)

Και ὁ κόμης συνέχισε με φωνὴ πιὸ ἀδύνατη...

— Ἐπρεπε νά κάνω τὴν ἐξομολόγησι αὐτὴ, γιὰτι σέ λίγο δὲν θά ζῶ πειά...

Πλησίασε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος στεκόταν σέ μιά ἄκρη, ἐμβρόντητος, με μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο, δαγκώνοντας τὰ χεῖλη του γιὰ νά μὴν ξεφωνίση, και τοῦ εἶπε:

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, πατέρα, γιὰ τὴν λύπη πού σοῦ προξενῶ... Μᾶ ἕνας Βαλτανέζ δὲν μπορεῖ νά ζήση Ἵστερ' ἀπὸ ἕνα τέτοιο σκάνδαλο... Ἡπια ἕνα φιαλίδιο λάβδανο... Λίγες στιγμές ζωῆς μοῦ μένουν ἀκόμη...

Και με τρεμάμενα βήματα, βγήκε ἀπὸ τὴν σάλλα τοῦ παιχνιδιοῦ, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι τὸν κύτταζαν ἀμίλητοι, ἀποσβολωμένοι...

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Βλτανέζ ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του, τὸν ἀγκάλιασε και τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα:

— Παιδί μου! Δὲν πιστεύω νά ἔκανε τὴν τρέλλα αὐτὴ!... Ἐ' ἀποκαλύψω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ πραγματικὸς ἐνοχος!...

— Ὅχι, πατέρα! τραύλισε ὁ κόμης. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα αὐτό!... Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἐσὺ δὲν πρέπει ν' ἀτιμασθῆς ἐπειδὴ ἔχεις γιοῦ... ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω παιδιὰ γιὰ νά τοὺς κληροδοτήσω ἕνα ντροπισαμένο ὄνομα... Ἵταν προτιμότερο νά λείψω ἐγὼ...

"Ἵστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ κόμης ντὲ Βαλτανέζ δὲν ζοῦσε πειά...

Κόμης ΕΜΕΡΙΚ

ψιθύρισε τότε ὁ Ρουζβελτ. Καὶ ὅμως ἄν με διώξης ἐσὺ ἀπὸ τὴν θέσι μου, με τὴν μαύρη ψῆφο σου, ἐπειδὴ θά νομίζης ἴσως ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανός... δὲν θά μπορέσω νά θρῶ πουθενά ἄλλοῦ ἐργασία!... Αὐτὴ εἶνε, ἀγαπητέ μου, ἡ τραγικὴ μοῖρα μας! Εἶμαστε ὄλοι ἐργάτες και μᾶς ἔκτιμοῦν ἀναλόγως τῆς ἐργασίας μας!...